

Soldatene trengte å føle den sikkerhet som ligger i at egne styrker dekker mens de selv får en påkrevet og vel fortjent hvile.

— — —
Vi hadde ingen anelse om vi hadde egne avdelinger som dekket oss, og vi visste at soldatene var så utpinte at de ikke engang ville reagere ved et tysk bombeangrep. Vi var dessuten å jour med at alt tren, artilleri, og atskillig infanteri allerede var over svenskegrensen, eller på vei dit.»

Askimdetasjementets sjef skriver i tillegget til sin detaljerte og omhyggelig utarbeidede stridsrapport blant annet:

«Fredag, (den 12. april 1940) sendte jeg min adjutant, løytnant R. Berg i bil til Mona Hotel med det oppdrag å finne ut hvor Ø. K. var flyttet hen, og der skaffe de foran nevnte opplysninger. (Svar på følgende spørsmål: Hva var hensikten med å holde Fossumstrøket? Ventet vi hjelp av andre tropper? Norske — eventuelt svenske? Skulle Glommalinjen holdes for enhver pris, eller var planen en oppholdende strid? Var det forberedt en forsvarslinje bak (øst for) Askimdetasjementets område? Hvilken rolle var Fossumstrøkets festning tenkt å skulle spille i forsvaret?) Da vi etter tidligere mottatte meldinger regnet med muligheten av at tyske patruljer befant seg øst for Glomma, fikk løytnant Berg ordre om å ta med seg et par væpnede ordonanser. På Mona hotell var alt mørkt og stille. Ved nærmere undersøkelse fant løytnanten at det sto noen og kikket ut bak gardinene. Det viste seg å være folk av divisjonsmusikken, (1ste Divisjon) som etter hva løytnant Berg har meddelt, var synlig forskremte. På løytnantens spørsmål om hvor general Erichsen var, fikk han intet svar (eller svaret var at det visste de ikke). Han måtte dessverre vende tilbake til Askim med uforrettet sak.

I Sverige fortalte general Erichsens stabssjef, kaptein Qvam meg følgende: Fredag (den 12. april) var det kommet en løytnant til Mona hotell for å arrestere general Erichsen. Men, uttalte kaptein Qvam, heldigvis var vi kommet undav i tide. Det viste seg at det var min adjutant, løytnant Berg som var mistenkt for å ville arrestere Ø. K. Denne historie fikk

en se
for et
ligho
tede l
av Ø
delt
Erich
av h
P
forg
som
fryk
opph
begy
S
hanc
vest
fren
med
hvor
Jeg
Klok
over
grer
fors
på r
Det
gev
ytte
tvil
mer
alle
sent
uten
II/L
ette
i n:

en sørgelig virkning. Da general Erichsen mente seg utsatt for etterstrebelser av egne landsmenn, fant han å måtte hemmeligholde sitt oppholdssted under resten av krigen. At den berettede historie virkelig var grunnen til det fortsatte hemmelighold av Ø. K.'s kommandoplass har kaptein Qvam uttrykkelig meddelt meg, likesom det er bekreftet ved samtale med general Erichsen. Hvilken betydning dette forhold fikk, vil fremgå av hva jeg senere skal gjøre rede for.

På Hallingtorp søkte jeg telefonforbindelse med Ø. K., men forgjeves. All telefonforbindelse innen området var brutt, som følge av at Mysen sentral var forlatt. Det jeg hadde fryktet, inntraff altså nå: mitt eneste samband med Ø. K. var opphørt, og jeg visste ikke hvor Ø. K. oppholdt seg. Fra nå av begynner mine fortvilede forsøk på å få tak i Ø. K.

Situasjonen ved Ørje natt til søndag 14. april har jeg behandlet i min rapport. (Den lange kolonne som befant seg vestenfor meg, og som omfattet en mengde biler også fra fremmede avdelinger, kunne derfor ikke bli stående på veien med teten ved Nysterud. Den blokkerte nemlig derved Ørje, hvor ettertrygden etter Ø. K.'s ordre skulle rykke i stilling. Jeg anså det derfor *nødvendig straks* å rykke videre østover. Klokka kunne da være omkring 0300. Jeg fant det å være overensstemmende med Ø. K.'s ordre straks å rykke over grensen. Like før avmarsjen gjorde jeg imidlertid et siste forsøk på å få fatt i kaptein Gleditsch. Mens jeg var tilbake på motorsykkel, hørtes mitraljøser eller mg. ild i retning Ørje. Det ble da tilløp til panikk. Soldatene på bilene hadde sine geværer og forlangte truende å komme videre. Jeg oppga da ytterligere forsøk på å finne kaptein Gleditsch.) Det var ikke tvil om at forvirringen var stor. Jeg hadde endog det beklommende inntrykk at oppløsningen var i gang og at avdelingene allerede *var* på marsj østover. Mitt håp om å treffe en representant for Ø. K. ved Ørje ble dessverre skuffet. Jeg måtte uten nærmere orientering med restene av Askimdetasjementet II/A R. 1 minus ett batteri — rykke videre østover på leting etter det såkalte «Nysterud».

Kaptein Swangs meddelelse til meg da vi sto på riksveien i nærheten av Nysterud, om at Ø. K. hadde gitt ordre om å